

Font de Vilapou

Olesa de Montserrat

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Zona de Vilapou, al sud-est del nucli urbà
Alçada: 84

Coordenades:

Latitud: 41.53757
Longitud: 1.90086
UTM Est (X): 408315
UTM Nord (Y): 4599018

Classificació

Número de fitxa: 08147 - 98
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia: Element urbà
Estil / època: Contemporani
Segle: XIX
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: Entorn desendreçat.
Protecció: Legal
Observacions protecció: Pla Especial de Protecció d'Olesa de M (14/06/94)
Accés: Fàcil
Ús actual: Productiu
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament d'Olesa de Montserrat. Pl. Fèlix Figueras Aragay, s/n
Fitxes associades:
[Horts de Vilapou](#)
Autoria de la fitxa: Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa: dj., 04/08/2011 - 02:00

Descripció

Font situada al sector conegut com Vilapou, on queda l'únic testimoni de la gran zona d'horta que antigament hi havia a Olesa, en terrenys formats per terrasses del Llobregat. La font és molt senzilla i consisteix en una cavitat obrada amb maó que s'enfonsa lleugerament sota el terreny, amb unes escales que donen accés a una senzilla pica on brolla l'aigua. Antigament hi havia també una bassa o safareig. L'aigua que nodreix la font ve canalitzada per una mina des de la part alta de la població i serveix per a regar el sector sud i oest de l'horta. La resta dels horts són regats mitjançant un pou amb una bomba, que antigament era una sínia.

Història

Antigament les terrasses fluvials del Llobregat, entre la vila murallada i el riu, constituïen una gran zona d'horta, de manera que el creixement urbà de l'eixample que va tenir lloc a partir de la dècada de 1920 es va fer a expenses d'aquest regadiu. Olesa és un lloc amb abundància d'aigües subterrànies. El mateix nom d'Olesa deriva probablement de l'arrel pre-romana *ol* o *or*, que significa aigua. El Comú de la vila era qui regulava l'ús de les aigües públiques de la Mina de les Fonts de la Plaça, a l'actual plaça de les Fonts, que proveïa bona part de l'aigua per al consum domèstic, i també de les fonts d'en Roure i de Vilapou. Aquesta última era la que en bona part proporcionava l'aigua per al regadiu. També hi havia moltes sínies. L'aigua de la font ve canalitzada per una mina. No se sap exactament des de quina època, però des del segle XVI ja es van portar a terme obres de canalització que van durar molts anys i que permetien aprofitar els sobrants d'aigua d'algunes cases per fer augmentar el cabal de les fonts. El regadiu d'Olesa era força puixant i, al segle XVIII, segons es descriu en el qüestionari de Zamora, fins i tot s'exportaven productes horta a un bon nombre de poblacions de l'entorn, ja que els horts, orientats a migdia, es troben en un terreny molt calent i la collita és molt precoç. Aquest mateix segle el baró de Maldà, autor del famós "Calaix de sastre", elogiava també l'horta olesana. Tot i que aquesta no era molt extensa, ja que tan sols ocupava un 1,9 % del terme. Al final del segle XIX i començament del XX el regadiu encara tenia bona salut, ja que a la zona de Vilapou van establir-s'hi un seguit de cases de pagès molt vinculades a l'explotació de l'horta, com ara cal Campos, cal Telura o cal Patata.

Tot i que aquesta font ja és documentada des d'antic, l'adequació actual, feta amb maó, és força recent.

Bibliografia

- Anònim (1989). "Pagesos, paraires i l'aigua", a Centre Muntanyenc i de Recerques Olesà. Butlletí mensual. Núm. 45 (octubre)
- COBOS, Josep M (1994). Olesa al segle XIX. Col·lecció vila d'Olesa, 4. Ajuntament d'Olesa de Montserrat; Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 252-256
- GONZÁLEZ BASCHWITZ, José; OBRADORS, Xavier (2006). Pla Especial de Protecció i Catàleg del Patrimoni Arquitectònic d'Olesa de Montserrat. Ajuntament d'Olesa de Montserrat. Fitxes B-39
- HERNÁNDEZ CARDONA, M. Àngel (2000). Olesa al finals del segle XVIII segons les respostes de Joan Boada al qüestionari de Zamora. Col·lecció Vila d'Olesa, 7. Ajuntament d'Olesa de Montserrat; Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 131-132

